

blot at sige, at, naar Ordet „opgive“ bliver forandret paa det første Sted, hvor det forekommer i § 1, vil der derved være tilveiebragt en Deel af det, som jeg ønsker at opnå, idet det er der, at Betingelserne for, at Indfødsretten skal træde ilve, igjen, ere afgivne, medens der paa det andet Sted kun handles om Bevistmaaden. Skjøndt jeg især rigt vel kan erkjende, at den ærede Ordfører havde Ret i den Betragtning, at man igjen nem den af Udvalget foreslaede Regel faaer et Middel til at holde sig til Bedkommende, der ønsker at unddrage sig de Forpligtelser, som Indfødsretten paalægger ham, og at tvinge ham, saa maa jeg dog derhos paa den anden Side bede om, at man heller ikke i Henseende til Hensigten med dette Lovforslags Fremkomst vil overse, at man igjennem den nævnte Regel ikke undgaaer, men netop kan fremfalde de internationale Conflicter, som man ved Lovforslaget har villet fjerne. Jeg troer, at man ved at afkræve den Bedkommende, en saadan Erklæring som den før af mig, omtalte i alt Fald vil stikke sig imod, at han ikke selv sætter den fremmede Regjering i Bevægelse for at reclamere ham som fremmed Undersaat. Det vil jo imidlertid, som sagt, blive Gjenstand for nærmere Overveelse mellem det ærede Udvalg og mig inden 3die Behandling, hvilken Fare der i saa Henseende er den største, og under Hensyn dertil ville vi kunne søge at komme til en Redaction, som fra begge Sider maa anses for at være hensigtsmæssig. Jeg kan især ikke Andet end være meget tilfreds med — og det formindsker ganske vist for en Deel min Betænkning — at det ærede Udvalg har optaget den sidste Sætning i tredje Stykke af sin § 1; thi derigjennem vil det være muligt at løse mange af de Vanskeligheder, som ellers vilde kunne fremkomme, naar man holdt sig til de enkelte Landes særlige Lovgivning.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet,
15de December.

stittedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning.

Udvalgets Ændringsforslag saalydende:

Lovforslaget affattes saaledes:

„Forslag

til

Lov indeholdende Tillæg til Indfødsretsloven af 15de Januar 1776.

§ 1.

Danske Indfødte, som ere Statsborgere i et fremmed Land, kunne ikke udøve de til Indfødsret knyttede Rettigheder, ligesom de ei heller ere undergivne de af Indfødsret flydende Forpligtelser.

De indtræde i Udøvelsen af alle af Indfødsret flydende Rettigheder og maa bære alle af Indfødsret flydende Forpligtelser, naar de tage fast Bopæl her i Landet, og opgive Undersaatsforholdet til paagjældende fremmede Lande.

Hvis deres Ophold her i Landet udstrækker sig til to Aar eller derover, anses de uden videre Bevis for at have fast Bopæl her og for at have opgivet Undersaatsforholdet til paagjældende fremmede Lande; dog skal Regjeringen være bemyndiget til ved Tractater at vedtage herfra afvigende Regler paa Betingelse af Gjensidighed.

§ 2.

Denne Lov gælder ikke for de Personer, hvem der i Henshold til Fredstractaten af 30te October 1864 Art. XIX. er forbeholdt Indfødsret.

vedt og es eenstemmig med 49 Stemmer.

De tvende enkelte Paragrapher i det nu